

J.P Mynsters prædiken pinsedag

Taler

Jakob Peter Mynster
Biskop

Dato

19. maj 1850

Sted

Vor Frue Kirke, Københavns
Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekst

Johannesevangeliet kapitel 14, vers 23-31

1 Herrens Forjættelse til sine Troende, at de skulle faae den Hellige Aands Gave.

Du, som har alle gode Gaver i Haand, Fader i Himlene! dig søge Menneskene
5 med mangehaande Begieringer; du oplader ogsaa din milde Haand, og giver
dem de mange, de rige Gaver. Men der er een Gave, som er over alle, thi Intet
kan vorde og til Velsignelse, hvis du ikke giver din Hellige Aand i vore Hierter.
Dersom der ingen Aand rører sig i os, da kan Alt, hvad du giver, ikke
fornemmes eller bruges som gode Gaver; og dersom det er Forfængelighedens
10 eller Hovmodets eller de jordiske Begieringers Aand, der styrer og driver os, da
forvandler selv det Gode sig til Ondt, Lægedommen selv til Gift. Derfor skal
Bønnen daglig anraabe dig om din Hellige Aand, den skal fra alle Menigheder
levende og inderlig stige op til dig paa denne Fest, som minder om, hvorledes du
fordum udgød din Aand over dine Tienere og Tienerinder, og skabte et nyt Liv
15 paa Jorden. O du, som hører Bønner, vend dit Øre med Velbehag til vor Bøn; vi
bede for den hele Menneskeslægt paa Jorden, vi bede Hver for sig: send din
Aand, Viiss dommens og Retfærdighedens og Kierlighedens Hellige Aand i vore
Hierter! Amen.

20 Evangelium: Joh. 14, 23-31.

Pintsens herlige Fest vender for os stedse tilbage i Foraarets livsalige Tiid; trindt
omkring smykker Folket sine Kirker, men ogsaa det store Tempel, som hvælver
sig over alle Kirker og alle Menigheder, smykker sig ligesom til den skønne Fest.
25 Solen straalder glandsfuldere og varmere giennem den taagefrie Luft, Træet, der
nyligen strakte de nogne Grene ud i den lange Nat, klædes efterhaanden med
Lovets brusende Fylde, Forden, der nyligen laae øde og tom, pranger nu med

duftende Blomster, dækkes af de frembrydende Spirer, som forjættede Høstens
30 Velsignelse. Hvo er der vel, som ikke frydes, naar han saaledes atter seer det for
sine Øine, at Vinteren kun er en Dvale, at Livet ikke er dødt, men at det stedse
frembryder paany i tusindslags Skønhed, med tusindslags Gaver? Hvo skulde
ikke derved tilbedende opløfte sin Siel til den Usynlige, som aabenbarer sig i den
synlige Herlighed, og udbryde med Apostelen: Visselig, Gud har ikke ladet sig
35 uden Vidnesbyrd!¹

Men her i Andagtsens stille Time opfordrer det frembrydende Foraar os til at
betænke, at der ogsaa er et aandeligt Foraar, som fra Tiid til Tiid vender tilbage.
Thi der er ogsaa en aandelig Vinter, der ere Tider, da det aandelige Liv synes
40 uddøet, Alt er øde og tomt, indhyllet i Mørke, kun vilde Storme bruse
derigiennem, og det bange Menneskehierte frygter mangen Gang i sit Mismod,
at Livet aldrig skal vaagne igien. Men da udsender Gud sin Aand, og der skabes,
og han fornyer Jordens Skikkelse.²

45 Aldrig er dette skeet herligere, end i den Tiid, til hvilken denne Fest vender vor
Tanke tilbage. Der havde engang, ogsaa i Hedenskabet, været lysere Tider; vel
var det kun paa enkelte Steder, vel var det ikke det Lys, som opklarer den hele
Tilværelse, og lader det evige Livs Strømme bryde ind i det Timelige;
Kundskabens Riigdomme og Livets Lyst og Herlighed var kun for de enkelte
50 Lykkeligere, thi ingensteds var der prædiket et Evangelium for de Fattige; dog
havde der været et aandeligt Liv, som havde smykket Jorden med skønne og
lystelige Frugter. Nu bredte Mørket mere og mere sine sørgelige Skygger, og Liv
og Lyst udslukkes deri, det var en aandelig Vinter paa Jorden, hvor næsten intet
Haab viste sig før det angstede Blik. Der havde været en lys Tiid i Jødernes Land,
55 ikke blot derved, at Folket engang havde været blomstrende og mægtigt, men
fornemmelig derved, at Guds Ord vare dem betroede,³ at Guds Lov og Guds
Forjættelser havde lydt i de hellige Sange, i Propheternes mægtige Røster, og
vare trængte baade op i de høie og ned i de lave Steder. Nu var den prophetiske
Røst længesiden forstummet, nu var det Hellige forvansket, fordærvet i
60 Pharisaers og Sadducæers Lærdomme, Templet havde de fra et Bedehuus
forvandlet til en Røverkule; kun hist og her i en Israelit uden Sviig levede endnu
det stille Haab til Gud, og dog for det meste blandet med saa meget Ureent, saa
Meget, der kun tilhørte denne Verden i dens Fordærvelse. Det var Vinter paa
Jorden, og de, der endnu havde Sands for det Ædle og Gode, skuede ud over
65 den næsten kun med Fortvivlelsens Bitterhed eller Klage, thi hvo kiendte
Herrens Raad? for hvem var hans Magt aabenbaret? Men da skeede, hvad Ingen

af Verdens Vise havde beregnet; fra Zion udgik en Lov, og Herrens Ord fra Jerusalem,⁴ der udgød Gud sin Aand, derfra udbredte den sig i rige Strømme
70 over Landene, derfra lød det Evangelium, som skulde forkyndes i alle
Tungemaal, derfra brød Foraaret frem, som skulde beseire Vinterens Mørke.

Det er ofte siden blevet Vinter paa Jorden, Vinter selv midt i Christenheden, og
mangt redeligt Sind har tvivlet og forsaget, thi Troen er stedse kun svag i
75 Menneskenes Hierter. Men stedse har Gud paany udgydet sin Aand, og et nyt
Foraar, en ny Skabelse er fremgaaet.

Ogsaa i det enkelte Menneskes Sind kommer der stundom en Vinter; det er som
om Livets Lys var udflukt, dets Kræfter ikke vilde røre sig mere, Alt er øde og
80 tomt, uden Spirer og uden Haab. Dersom vi da vilde give efter, vilde mene, at
der ingen Opvaagnen var mere for os af denne Dvale, da vilde den vel og gaae
over til den fulde aandelige Død. Men have vi dog ikke ogsaa erfaret, at efter en
længere eller kortere, men stedse en sørgelig, Vinter, oprandt der igien et Foraar i
vort Indre, og Livets Kræfter rørte sig paany? Og hvorved? Alt udvortes var
85 maaskee endnu det samme, samme Anledning til Bekymring og Klage, men det
var, som om der var kommen en anden Aand i os, en Aand, som troede Gud,
som var rede til at gjøre Guds Villie, at gaae frem med faste Skridt, og da at
befale Gud alt det Øvrige. Mon dette da ikke skeede derved, at, fordi vi bleve
ved at stride og at bede, opfyldte Herren, hvad han i vort Evangelium lovede
90 sine Disciple, og sendte den Aand i vore Hierter, som mindede os om Alt, hvad
han har sagt, og bragte os hans Fred? Thi, sandelig, hvad Herren dengang taledes,
det sagde han ikke for de Faas Skyld alene, som dengang hørte ham, men ogsaa
for deres Skyld, som formedelst deres Ord skulde troe paa ham.

95 Men denne Betragtning er vigtig nok til at vi skulle dvæle ved den, altsaa ved

Herrens Forjættelse til sine Troende, at de skulle faae den Hellige Aands Gave.

Desværre vide vi jo vel, hvor fremmede saa mange af de dyrebareste christelige
Forestillinger ere blevne for de Fleste, og at, naar de engang have læst, at
Apostelen paa hiin Pintsefest sagde til dem, der aabnede deres Hierter for hans
Ord: Omvender Eder, og lader Eder døbe i Jesu Christi Navn, og I skulle faae
den Hellige Aands Gave: da mene de, at dette kun giældte hiin Tiid, at Aandens
105 Gave er noget saa Besynderligt, saa vi ikke tør tilegne os Forjættelsen derom; og

dog tilføiede Apostelen udtrykkeligen: Eder hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil.⁵ Ja, der ere vel endog de, der næsten som Hine, hvilke Paulus spurgte: Fik I den Hellige
110 Aland, da I bleve troende? kunne svare: Vi have ikke engang hørt, at der er en Hellig Aand.⁶ Og atter Andre ere der, som visselig gierne attraae at have Aand, at være i Besiddelse af Aandens Gaver, men – „den Hellige Aand“, dersom de end ikke spotte derover, da mene de, at den maa fylde dem, hvis Liv
115 Borgerskab er i Himlene; selv, sige de, have de Borgerskab paa Jorden, ville være dygtige i Livets Bestillinger, aandfulde i de timelige Samfund, men Andre ville de overlade at være Hellige.

Derfor minde vi først om, at Guds Aand visseligen er en Dygtigheds Aand; hvor
120 der ingen Kraft er, som duer til noget Godt, der er heller ikke Guds Aand. Dette viser sig jo allerede i de Navne, den bærer: Viisdoms og Forstands Aand. Raads og Styrkes Aand;⁷ hvor denne Aand er, maa der ogjaa være Dygtighed til al Livets forskellige Gierning. Sandelig, det var ikke Guds Aand, der drev
125 Mennesker til at forsage dette, at opgive Stræben og Bedrivter, og fortære Tiden i ørkesløs Ro. Vi erkiende det, at mangen from Mand har i Stilhed afsondret sig fra Verdens Larm for at hellige sig selv, men da ogsaa for fra sit eensomme Rum at lade Lyset skinne ud i Verden. Men naar Eneboerne i deres Hytter, Munkene i deres Aflukker, hvis de end ikke sank i Dorskhed, eller blot droge Omsorg for Legemets Pleie, tværtimod fortærede Legeme og Siel i selvvalgte Plager, da var
130 det ikke Guds Aand, der drev dem til at frasige sig Samfundets Glæder og Sorger, til at flygte fra Livets Striid, til at ombytte de Pligter, Gud havde paalagt dem, med saadanne, som de selv vilkaarligen foreskrev sig; det er ikke Guds Aand, der lærer os at lægge Hænderne i Skiødet og sukke over Verdens Fordærvelse, naar vi ikke selv ville bidrage Vort til, at det kan vorde bedre, at
135 Guds Rige kan komme. Tværtimod gielder om Saadanne hvad Apostelen siger: Gud gav dem en Dorskheds Aand;⁸ thi Guds Aands Sands er Liv, som den er Fred,⁹ det er Guds Aand, der til Kirkens Tieneste uddeler de forskellige Gaver, og stedse til Det, som er nyttigt;¹⁰ men den svæver over alle Livets Riger, og udruster og styrker den troe Arbeider; den indgav David de dybe, liflige Sange, i
140 det den tillige gav ham Heltens Mod og Kraft til at møde de trodsende Fiender; den gav Salomon et forstandigt Hierte til at dømme Folket, og skille mellem Godt og Ondt,¹¹ og den lærer Arbeideren med forstandig Fliid at fremføre Brød af Jorden, for sig og Sine, og for mange Andre, og for at dele med den Trængende. Skrivten siger om den Mand, som blev udseet til at udføre de

konstige Arbejder til Herrens Helligdom, at Gud havde fyldt ham med sin Aand, med Viisdom og med Forstand og med Kundskab, og det i allehaande Gierning;¹² den er som Sandhedens Aand med den eensomme Grandsker, der søger Lys for sig og for Andre; den er som Raads og Styrkes Aand med Manden
150 i Livets Forviklinger; og den skienker Qvinden en sagtmodig og stille Aands uforkrænkelige Væsen, hvilket er meget kosteligt for Gud.¹³ Lader os kun, som Apostelen paaminder, stræbe at opflamme den Naadegave, som er i os, thi Gud har ikke givet os Feigheds Aand, men Krafts og Kierligheds og Sindigheds Aand.
14

155 Men saavist som det er Guds Aand, der tildeler Menneskene de forskellige Gaver, og gjør dem dygtige til Livets mangehaande Gierning, saa skulle dog alle Gaver og al Dygtighed helliges, dersom de skulle være Mennesket selv, der besidder dem, og ved ham andre Mennesker til sand Velsignelse. Lader os derfor
160 ikke forglemme, at Guds Aand er en hellig Aand, og at, hvor Menneskene tillade den at virke i sig, bringer den det Hellige ind i deres Sind og Levnet.

Hvorledes skulde Samfundet bestaae, hvorledes skulde det udvikles og dannes til, at den Tilstand, til hvilken dog alle Kræfter skulle stræbe, og hvilken vi med
165 det skønneste Ord kalde Guds Rige, kan komme, dersom Enhver brugte sine Evner, sin Dygtighed, kun efter sit eget Vilkaar, dersom de Gaver, hvilke Guds Aand skienker, frit kunde træde i Tienesten af en af de mange onde Aander, der kunne beherske Mennesket, af Egennyttens, Hovmodets, Begierlighedens fordærvelige Aander? Derfor kender Gud sin Aand, at den skal føre det Hellige
170 ind i Menneskenes Tanke og Villie, og derved samle al den Mangfoldighed af Kræfter og Bestræbelser til een, til Guds Tieneste.

Hvor mærkværdigt er det dog, at der er Noget, som Mennesket kalder Helligt! Thi dette Ord betegner jo, hvad der er over Mennesket, hvad han ikke, som saa
175 Meget i Verden, kan ansee som ligegyldigt, som overladt til hans Godtbefindende, saa han kunde raade dermed, som han vilde, som har en Værdie, hvilken han ikke selv tillagde det, og ikke kan berøve det, som kræver ærefrygt. Saaledes kalde vi den Lov, der er skreven i vor Samvittighed, hellig, og derved opløfte vi den over alle menneskelige Love og Vedtægter, thi disse kunne
180 anordnes i Dag, og i Morgen afskaffes; hiin Lov kan aldrig ældes eller afskaffes; disse kunne have Ret til i deres Varigheds Tiid at kræve Lydighed, men selv de, der adlyde, have Ret til at dømme over dem, hvorvidt de svare til deres Bestemmelse, eller ikke; hiin Lov dømmer over os Alle, Saaledes sige vi, at Guds

185 Navn er helligt, vi tør ikke overføre det til nogen Anden, ikke stille noget andet
Navn ved Siden af, ikke nævne det til Sviig eller noget Forbudet, ikke kaste det
hen mellem andre Navne; vi føle, at det betegner os Den, for hvem vi Alle skulle
bøje os. Og dog tage Menneskene Guds Navn forfængeligen, dog vove de at
190 derefter lære de, som Apostelen siger, følesløse at hengive sig til al Uteerlighed,
og al Ureenheds Bedrivt i Gierrighed.¹⁵ Selv de Bedre synke ofte i Dvale, vorde
kolde og svage, og, dersom de end have nogen Villie til det Gode, finde de ikke
Kraft til at udrette det.¹⁶ Men er dette ikke, fordi Guds Aand er vegen fra dem?
Hvor inderligen beder derfor David: Bortkast mig ikke, Herre, fra dit Aasyn, og
195 tag ikke din Hellige Aand fra mig!¹⁷ thi det vilde han ansee for den sværeste
Straf. Og hvor inderligen maae vi ikke bede, hver for sig selv, og Alle med og for
hverandre, at Gud vil give os sin Hellige Aand i vore Hierter! Thi hvor Den
kommer, lærer Den at ansee det Hellige som ret helligt, at ære det, at finde
Opløftelse og Glæde i dets Betragtning; hvor Den tager sin Bolig i et Hierte,
200 skriver den først Guds Lov derinde, og med de dybe, uudslettelige Træk, og
derfra fører Den Loven ud i Livet, i al Menneskets Gierning, den mindre og den
større, i den Bedrivt, der kaldes aandelig, og den, der synes mere verdslig, at
Livet dog ikke adskilles ligesom i tvende Dele, hvoraf den ene tilhører Gud, den
anden Verden, men at det Hele helliges i Guds Frygt. O vor Gud! naar Jorden
205 bliver øde og tom, naar Mørke indhyller den, naar de vilde Strømme bryde ind
og ville udslette Livet af Jorden, da lad dog din Aand svæve over de oprørte
Vande, og berede Alt til den livsalige Stund, da du atter kan sige: Vorde Lys! og
der maa blive Lys!

210 Ingen har nogen Tiid seet Gud; den eenbaarne Søn, som er i Faderens Skiød,
han har kundgiort det.¹⁸ Vi helligholde denne Fest som Christne, vi bekiende
Jesum Christum som Den, der har bragt Naade og Sandhed, ved hvem Lyset er
skinnet ind i Verdens Mørke. Han var i Verden, og hans Vidner saae hans
Herlighed, som den Eenbaarnes af Faderen, de hørte hans Ord, og hans Ord
215 vare Aand og vare Liv.¹⁹ Og dog var der endnu Noget, som fattedes dem; den
Hellige Aand var ikke endnu.²⁰ Men dens Forjættelse efterlod han dem, han
gientog den ideligen i sine sidste Taler til dem, saaledes ogsaa i vort Evangelium:
Talsmanden, den Hellige Aand, hvilken Faderen skal sende Eder i mit Navn,
han skal lære Eder alle Ting, og minde Eder om alle Ting, som jeg har sagt
220 Eder“.

„Talsmanden“ — hvorfor er dette ogsaa den Hellige Aands Navn? Hvorfor

brugte Herren just dette, da han gav den store Forjættelse? En Talsmand er Den,
 225 som træder frem fra og for en Anden, og taler i hans Navn; saaledes træder
 Aanden frem fra den evige Fader og fra Den, i hvem Faderen er aabenbaret, den
 Eenbaarne, og taler Guds Ord, Guds Lov og Guds Trøst, ind i vore Hierter. Vi
 vide det vel, at det her allermeest gielder, at der ere de, som ikke engang have
 hørt, at der er en saadan Talsmand, eller i det mindste ikke have fattet denne
 230 Tale; de holde sig til det Synlige, Det, som deres Hænder kunne gribe, deres
 Sandser fornemme; men Aandens Udgang herovenfra, dens Virkning i
 Menneskets Aand, er dem for hemmelighedsfuld, de kunne ikke fatte den;
 derfor tænke de ikke derpaa, bede ikke derom. Dersom de endog bekiende
 Herren, da sige de maaskee: Vi have hans Ord, det er i Verden, er virkeligt, er for
 235 os, og deri have vi, hvad vi behøve til Livets Lys og Livets Trøst. Men havde hine
 første Disciple ikke ogsaa Herrens Ord, og dog forjættede han dem en anden
 Bistand, dog erfarede de denne og vidnede derom. Og denne Forjættelse giendte
 ikke Hine alene, men, som Evangelisten siger, han taledes om den Aand, som de
 skulde annamme, der troe paa ham;²¹ den Aand lever og virker endnu i de sande
 240 Troende: O, der ere usynlige Ting, ligesaa virkelige, ligesaa visse, som de, vi
 kunne gribe med vore Sandser; det gielder ogsaa her: Vi tale det, vi vide, og
 vidne det, vi have seet,²² selv have erfaret og prøvet. Og, min Medchristen! jeg
 vil ogsaa fremkalde Vidnesbyrdet fra dig selv, fra dine egne Erfaringer, de
 hemmelighedsfulde, men derfor lige visse, lige virkelige. Guds Ord var stedse i
 245 dit Eie, du vidste fra Barndommen af den hellige Skrift, dens Lærdomme, endog
 dens hellige og mægtige Udtryk vare saaledes indprentede i dit Sind, at du aldrig
 kunde forglemme dem. Og dog var det stundom, som om du intet Guds Ord
 havde, du fornam ikke dets Liv og Kraft, det var dig som en tillukt Skat, du
 vidste, at den var der, men den var ikke for dig. Men da skeede det dig sikkert
 250 mangan Gang i Livets Striid, at der var en usynlig Kraft, som mindede dig om
 Herrens Ord, og forklarede dem for dig, og gjorde dem levende i Tanke og
 Villie. Naar du stod raadvild, og overtænkte de mulige Følger, og vidste, at du
 ikke kunde beregne dem, og derfor heller ikke vidste, hvilken Beslutning du
 skulde fatte; da blev pludselig det Ord levende i dig: Befal Herren dine
 255 Gierninger, saa skulle dine Anslag stadfæstes,²³ og du erkiendte, at du skulde
 gjøre hvad Ret er, og overlade det Øvrige til Ham, hvem Raad og Forstand
 hører til. Naar det brændte i dig med vild Begierlighed, og din Haand allerede
 var udstrakt til at tage det Forbudne, da hørtes en Røst i dit Inderste, der
 mindede om Den, som seer i Løndom og betaler aabenbare, du saae ligesom
 260 Herren for dig, der sagde: Hvo, som vil komme efter mig, skal fornegte sig selv.
²⁴ Naar Vreden opblussede i dig, naar du vilde skaffe dig selv Ret, og du var træt

af at tilgive, da opstod pludselig det Ord i dit Sind: Dersom I ikke forlade, skal Eders Fader, som er i Himlene, ei heller forlade Eder Eders Overtrædelser;²⁵ og
265 det andet Ord: Jeg siger dig ikke, indtil syv Gange, men indtil halvfjerdsindstyve Gange syv Gange.²⁶ Hvo kan tælle det, hvor ofte den hemmelighedsfulde, men dog saa levende og kraftige Stemme har talet Guds Ord, ikke i vort Øre, men ind i vort Inderste, og dermed talet Retfærdigheds og Kierligheds Sag, talet den Ringes, den Fattiges, den Angrendes, Venners og Fienders Sag for os, og mindet
270 os om det store Ord: Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gøre mod Eder, det gjører I ogsaa mod dem.²⁷ Og da som den samme underfulde Stemme ogsaa i Livets Bekymringer og Angester, og Alt, hvad Herren har sagt til at lette et besværet Sind, til at trøste et kummerfuldt, at helbrede et sønderbrudt Hierte, til at betage Døden dens Braad, Helvede dets Seier, blev levende i dig; du var
275 endnu den Samme, Den, som nys stod der saa nedtrykt, saa forfærdet, dine udvortes Vilkaar vare endnu de samme, og dog var Herrens dyrebare Ord opfyldt i dig: "Fred lader jeg Eder, min Fred giver jeg Eder; jeg giver Eder ikke, som Verden giver; Eders Hierter forfærdes ikke, og forsage ikke"! Alt dette er jo dog saa virkeligt, saa sikkert, som Noget, hvilket dit Øie seer, din Haand griber,
280 om end dets Fremkomst er dig dunkel og hemmelighedsfuld. Det er, som naar du hører Vindens Susen, du tvivler ikke om, at den er der, at den farer frem paa sine stærke Vinger, skøndt du ikke veed, hvorfra den kommer, og hvor den farer hen. Saaledes er det med Hver, som er fød af Aanden.²⁸

285 Men, hvor skiulte endog Aandens Veie ere, vide vi dog, hvorfra den kommer; den kaldes Guds Aand, saa kommer den fra Gud, og vender igien tilbage til Gud, dog ikke alene. Den kaldes en Talsmand, fordi den træder frem fra Gud, og taler Guds Ord til os, at vi skulle høre og lyde og finde Fred; men den er ogsaa vor Talsmand, som bærer vor Sag, vor Bøn frem for Gud; Aanden selv, siger
290 Apostelen, træder frem for os med uudsigelige Sukke.²⁹ Thi den Hellige Aand er ogsaa en Bønnens Aand, den vækker Bønnen trindt omkring i fromme Hierter. Men der ere mangeslags Bønner, ikke blot forfængelige og urene, men kolde Bønner, tvivlende Bønner, der er den Bøn, hvori vi indvikle os i mange Tanker, vi ville bede efter Guds Villie, men vi søge vidt omkring for at finde, hvad vi
295 saaledes skulle bede, at vi ikke feile, Intet forsømme eller forglemme; men naar vi da erkiende, at vi ikke vide, hvad vi skulle bede, som det sig bør, da bryder tilsidst et Suk frem af Hiertets Dyb. Det Suk er ogsaa en Bøn, og en Bøn efter Guds Villie; det er saa reent, saa ydmygt, saa tillidsfuldt, det har ingen Ord, og dog er deri indbefattet Alt, hvad vi have at bede, dette er det uudsigelige Suk,
300 som Aanden vækker, og selv bærer frem for den evige Faders Throne.

Denne Fest er indstiftet til Erindring om hiin store Pintsefest i Jerusalem, da
skeede der store og underfulde Ting, hvis Virkninger have udstrakt sig giennem
305 alle paafølgende Tider. Men den er ogsaa indstiftet, for at vi skulle vide og troe,
at Herrens Førvættelser endnu ere de samme, og at vi for alle Ting skulle bede
om, at det maa skee os efter Forvættelsen, for alle Ting bede om, at vi maae faae
den Hellige Aands Gave, sin egen Deel. Naar Herren i vort Evangelium sagde:
„Denne bede derom for den hele Christenhed, og bede derom Hver for Verdens
310 Fyrste kommer og har slet Intet i mig“, ak! da gieldte ogsaa disse Ord ikke blot i
hiin Tiid, i hvilken han selv skulde opoffres; men stedse viser Verdens Fyrste sig
paany, og den har slet Intet i Herren, vil ikke have Lod eller Deel med ham.
Herre og Frelser! lad ogsaa de Ord gielde denne vor Tiid, at du vil sende
Talsmanden, den Hellige Aand, som kan lære os alle Ting, og minde os om Alt,
315 hvad du har sagt os. Udsend din Aand, at der maa skabes, at Jordens Stiftelse
maa fornyes! Udsend den i din Kirke, at den maa giennemtrænges af nye og
stærke Kræfter, og bestaae mod alle Angreb af denne Verdens Fyrste, at du og
Faderen maa tage Bolig i den! Men udsend den ogsaa i enhver Troendes Hierte,
at den maa vække Kierligheden til dig, Lydigheden mod dit Ord, og da bringe os
320 din Fred.

Vort festlige Løfte være det, at vi, stærke i Troen, ikke ville forfærdes og forsage;
og vor festlige Bøn være om den Gave, som er over alle Gaver, om Veiledelse af
Sandhedens og Trøstens hellige Aand. Det strømme ud fra alle Hierter i skøn
325 Forening, naar vi nu skulle synge:

Du Lysets Aand, du Styrkens Aand,
Du Talsmand om den Herre Christ!
Udløs vor Tro af Tvivlens Baand,
330 Og gjør den stærk mod Verdens List!
Dit Tempel i vort Sind bereed
Til Bolig for Guds Riges Fred! Amen.

1. Ap. G. 14, 17.
- 335 2. Ps. 104, 30.
3. Rom. 3, 2.
4. Es. 2, 3.
5. Ap. G. 2, 38. 39.
6. Ap. G. 19, 2.

7. Es. 11, 2.
8. Rom. 11, 8.
9. Rom. 8, 6.
10. 1 Kor. 12, 7.
345 11. Kong. B. 3, 9.
12. 2 Mose B. 31, 3.
13. 1 Petr. 3, 4.
14. 2. Tim. 1, 6. 7.
15. Eph. 4, 19.
350 16. Rom. 7, 18.
17. Ps. 51, 13.
18. Joh. 1, 18.
19. Joh. 6, 63.
20. Joh. 7, 39.
355 21. Joh. 7, 39.
22. Joh. 3, 11.
23. Ordspr. 16, 3.
24. Marc. 8, 34.
25. Marc. 11, 26.
26. Matth. 18, 22.
360 27. Matth. 7, 12.
28. Joh. 3, 8.
29. Rom. 8, 26.

365 **Kilde**
J.P. Mynster: Prædikener holdte i aarene 1846 til 1852, København (1854)

Kildetype
Dokumentation i bogværk

370 **Tags**
Den Første Slesvigske Krig 1848-1851, Første tekstrække, Pinsedag, Prædiken, Prædikener fra 1800-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/j-p-mynsters-praediken-pinsedag-1850>

375